

[Bernhard Baunsgaard.]

brugte ordet hykleri først, det var måske ministeren, men skal det anvendes i eftermiddag, er det om sådanne udtalelser.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg vil ikke ind i hele denne triste debat omkring noget, som måske i højere grad er en provokation end et udkast til en alvorligt ment film. Det forekommer mig, at det bare er den slags provokationer, der ligesom er en prøvesten på, hvad demokratiet kan holde til. Demokratiet har svært ved at tage og klare provokationerne, men jeg mener, at vi bør være stærke nok til ikke at lade os udæske af provokationerne. Derfor vil jeg mene, at det må være det offentliges forpligtelse, hvis vi ønsker at tale om et samfund på vej til et bedre demokrati end det, vi har i øjeblikket, at danne modvægten mod kapitalkoncentrationer, netop hvad ytringsfriheden angår, og det er efter min mening her, faren, som hr. Ninn-Hansen syntes blev overdramatiseret, for ytringsfriheden på længere sigt ligger, og ikke i det forslag, der ligger her. Men hvis vi vil have, at det offentlige skal sikre borgernes ytringsret, altså også skabe en økonomisk mulighed for det ud over det, man kan skrive med pen og blæk, og som så dør, fordi det er for dyrt at få det ud i massemedierne, må vi også kunne klare de provokationer, som denne ret medfører, og slet ikke lade os ophidse så meget af den, som vi har gjort.

Ninn-Hansen (KF):

Jeg vil gerne sige til fru Birte Weiss, og det gælder i og for sig også fru Kristine Heltberg, at når der tales fra fru Weiss' side om, at det er svært af fastsætte grænsen for, hvad der er samfundsnedbrydende, så erkender jeg det. Men denne sag har på den anden side lært i hvert fald en del af os, at der er tilfælde, hvor man ser, at formålet er at ramme en masse mennesker på deres opfattelse og at gøre det på en så urimelig måde, at det ville være ikke alene forkert, men imod hele det, vi mener med opbygningen af et samfund, hvis vi skulle tolerere dette. Vi må have ret til at beskytte menneskers etik og ikke støtte dem, hvis eneste formål er at ramme de pågældende med deres opfattelse, alvorlige opfattelse, af tilværelsen. Og der er jo ikke tale om, det må

jeg sige til fru Birte Weiss, der brugte udtrykket, når man ser, hvor vanskeligt det er at fastlægge denne grænse, skal man så gå hen og forbyde filmen? Jeg gør igen opmærksom på, at der jo ikke er tale om at forbyde en film. Der er alene tale om: skal man yde støtte, skal man være tvunget til at yde støtte, eller skal man ikke?

Så vil jeg gerne sige tak, endda mange tak, til fru Mette Madsen, for jeg var i hvert fald glad for, at jeg fik stillet spørgsmålet, så vi helt fik afklaret stillingen vedrørende de principielle spørgsmål. Altså det aktuelle, det er jo ganske rigtigt, det kan vi lade lige, men vi skal jo en gang imellem her i folkettingen — det tror jeg vil være bedst for os selv — tale om principperne, og dér var jeg ked af, hvis svaret på det principielle spørgsmål ikke kunne forstås entydeigt fra fru Mette Madsens side. Og det kan det. Fru Mette Madsen sagde jo endda, at hun kunne tænke sig noget i retning af teaterloven med hensyn til bevillinger. Det er vel for så vidt at gå lidt længere end dette lovforslag, men det er jo ikke udformningen, det drejer sig om.

Dermed kan jeg altså konstatere, at i hvert fald 5 partier i dette ting siger ja til et princip, der går ud på, at ministeren skal have det sidste ansvar. Det synes jeg er en væsentlig ting.

Væsentligt er det selvfølgelig også, at jeg i hvert fald synes i anden omgang at mærke en helt anden forståelse fra kulturministeren og ikke en afvisning fra kulturministeren. Hvis vi i udvalget, der skal drøfte kontrollen med bevillingerne, når frem til noget, så ville ministeren gerne overveje dette, sådan tror jeg ordene var. Det må vi jo så gøre. Nu kommer vi jo i gang igen i dette udvalg, og ministeren kan have ret i at sige — jeg vil forstå det, hvis ministeren sagde det — ja men det er ikke alene den kulturelle lovgivning, dette skal dreje sig om, det må også være andre steder, hvis man vil give en minister og folkettinget disse beføjelser. Det er vel det, der ligger i ordene, men lad os se på det.

Jeg vil gerne tilføje over for ministeren, at jeg ikke har kritiseret — det er der andre der har gjort — ministerens optræden som forvalter af filmloven i forbindelse med Thorsensfilmsagen. Det er rigtigt. Ministeren må jo følge den lov, der er, med de mangler,